

РЕШЕНИЕ

№ 3848

гр. София, 03.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 17.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Албена Рибарска и при участието на прокурора ХРИСТОЗОВА, като разгледа дело номер **6748** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Земеделска кооперация „Е” със седалище и адрес на управление Г. Б., У. „Севаст О.” № 4 срещу Ревизионен акт (РА) № 2300-900325/14.12.2009 г., издаден от орган по приходите П. ТД на Н. С.-област, потвърден с Решение № 1069/23.07.2010 г. на директора на Д. „-Г. С. П. ЦУ на Н., в частта на определените задължения по ЗДДС (отм.) за данъчните периоди м. 06.2004 г., м. 09.2004 г. и м. 10.2004 г., по ЗКПО (отм.) за данъчните периоди 01.01.2003 г.-31.12.2003 г. и 01.01.2004 г.-31.12.2004 г., по ЗОДФЛ (отм.) за данъчните периоди 01.01.2003 г.-31.12.2003 г. и 01.01.2004 г. -31.12.2004 г., ДОО, ДЗПО и ЗО за 01.01.2004 г.-31.12.2004 г.

В жалбата са изложени доводи, че посочените задължения са погасени по давност, поради което са установени в противоречие на материалния закон. На следващо място се обосновава, че със същите тези задължения е извършено незаконосъобразно прихващане на подлежащ на възстановяване ДДС за данъчните периоди м. 09.2006 г.-м. 12.2006 г., м. 01-м. 02.2007 г., м. 01.2008 г. - м. 11.2008 г. и м. 01.2009 г., тъй като на първо място задълженията са погасени по давност и на второ място органът по приходите не е отчел, че ДЗЛ има право на лихви върху подлежащия на възстановяване ДДС.

В съдебно заседание процесуалните представители на жалбоподателя поддържат жалбата на изложените в нея основания. Молят да бъде отменен РА в обжалваната

част. Претендират разноските по водене на делото.

Процесуалният представител на директора на Д. „-Г. С. П. ЦУ на Н. изразява становище за неоснователност на жалбата, моли да бъде отхвърлена и присъждане на разноските по водене на делото.

Прокурорът изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните и като съобрази закона, счита за изяснено следното:

Жалбата е подадена след изчерпване на възможността за обжалване на РА по административен сред, от процесуално легитимирано лице, имащо правен интерес да оспорва РА предвид установените с него допълнителни данъчни задължения и П. спазване на срока по 156, ал. 1 от ДОПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 900291 от 23.06.2009 г. изменена със ЗВР № 900325 от 06.07.2009 г., издадени от С И А, началник сектор „Ревизии и проверки” в ТД на Н. С. област. Възложено е извършването на ревизия на Земеделска кооперация „Е” за определяне задълженията за корпоративен данък за периода от 01.01.2003 г. до 31.12.2008 г.; данък върху добавената стойност за отделните данъчни периоди от 01.01.2004 г. до 31.05.2009 г.; задължения за данъци по чл. 34-36 от ЗКПО и по чл. 194,195 и 204 от ЗКПО за периода от 01.01.2003 г.-31.12.2008 г.; задължения за данъци по чл. 38 от Закона за облагане доходите на физическите лица (ЗОДФЛ) – отм. и по чл. 37, чл. 38, чл. 42 и чл. 43 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) за периодите от 01.01.2003 г. до 31.12.2008 г.; ВНОСКИ за държавно обществено осигуряване (ДОО) по Кодекса за социалното осигуряване (КСО), вноски за здравно осигуряване по Закона за здравното осигуряване (ЗОО), вноски за допълнително задължително пенсионно осигуряване (ДЗПО) за професионален пенсионен фонд и вноски за ДЗПО за универсален пенсионен фонд за периода от 01.01.2004 г. до 31.05.2009 г.; вноски за Фонд „Гарантиране вземанията на работниците и служителите” (ФГВРС) по Закона за гарантиране вземанията на работниците и служителите П. несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР) за периода 01.01.2004 г.-31.05.2009 г.

От представената по делото Заповед № РД-01-170 от 13.09.2007 г. на директора на ТД на Н. С. област се установява, че на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК са делегирани правомощия по издаване на заповеди за възлагане на ревизии на Е К Д на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки” в ТД на Н. С.-област и С И А на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки” П. ТД на Н. С.-област.

Ревизията е приключила в срока по чл. 114, ал. 1 от ДОПК, считано от 22.07.2009 г., на която дата е връчена ЗВР № 900291 от 23.06.2009 г. Съставен е Ревизионен доклад (РД) № 2300-900325 от 05.11.2009 г., връчен на председателя на кооперацията на 19.11.2009 г. В срока и по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК е постъпило възражение срещу ревизионния доклад с вх. №.2300-900325 от 05.11.2009 г.

Ревизията е приключила с РА № 2300-900325 от 14.12.2009 г., издаден от Д Д И на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на Н. С., оправомощен със Заповед за определяне на компетентен орган № К 23-900325 от 12.11.2009 г.

С РА в обжалваната част за данъчни периоди: м. 06, м. 09 и м. 10.2004 г. на основание чл. 55, вр. чл. 29, ал. 1, т. 2 от ЗДДС (отм.) е доначислен ДДС в общ размер на 1 570,82 лв. и са начислени лихви в размер на 1 098,47 лв. Начислени са лихви за невнесени авансови вноски за корпоративен данък за 2003 г. - 67,12 лв. и 2004 г. - 2 412,25 лв.

Начислени са лихви върху начислен, но невнесен данък по чл. 36 от ЗОДФЛ (отм.) за 2004 г., в размер на 222,97 лв. Начислени са лихви върху начислен и невнесен данък по чл. 38 от ЗОДФЛ за 2003 г. - 4 307,00 и за 2004 г. - 5 926,62 лв. и допълнително данък в размер на 395,25 лв. за 2004 г. РА се обжалва също така в частта на начислени за 2004 г., но невнесени осигурителни вноски за ДОО в размер на 7 589,73 лв. и лихви в размер на 10 041,94 лв., по отношение на начислени за 2004 г., но невнесени осигурителни вноски за ДЗПО в размер на 63,31 лв. и начислени лихви в размер на 84,13 лв. и по отношение на начислени за 2004 г., но невнесени осигурителни вноски за ЗО в размер на 1 246,70 лв. и начислени лихви в размер на 894,38 лв. Задълженията за осигурителни вноски са посочени по месеци в ревизионния доклад.

П. извършената проверка на изложените от жалбоподателя основания за отмяна на РА в обжалваната част и служебно извършената проверка на законосъобразността на РА съобразно очертаните предели в чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът установи, че РА е издаден от компетентен орган и в съответната форма и П. спазване на процесуалните и разпоредби по издаването му.

Основният спорен въпрос е дали установените задължения са погасени по давност. Спорът е правен и П. решаването му съдът взе предвид следното:

1. По отношение на доначислен ДДС за м. 06, м. 09 и м. 10.2004 г. на основание чл. 55, вр. чл. 29, ал. 1, т. 2 от ЗДДС (отм.) в общ размер на 1 570,82 лв. и лихви в размер на 1 098,47 лв.

Съгласно чл. 100, ал. 3 от ЗДДС (отм.) за всеки данъчен период регистрираното лице е длъжно да подаде справка-декларация в съответната териториална данъчна Д. до 14-то число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнася. Следователно за данъчен период м. 06.2004 г. задълженията следва да се внесат до 15.07.2004 г., за данъчен период м. 09.2004 г. - до 15.10.2004 г., а за м. 10.2004 г. - до 15.11.2004 г. Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ДПК (отм.) публичните задължения се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Понеже не е предвидено изрично обратно действие на нормите на чл. 109 и чл. 171 от ДОПК, началото на давностния срок и изтичането му се определят от действащата по време на възникването на процесното вземане законова разпоредба, а именно тази на чл. 22 от Закона за данъчното производство (отм.). Погасителната давност за задълженията за данъчен период м. 06. 2004 г., м. 09.2004 г. и м. 10.2004 г. започва да тече от 01.01.2005 г. и изтича на 31.12.2009 г. Разпоредбата на чл. 172 от ДОПК определя в кои случаи погасителната давност спира и в кои се прекъсва. Ревизията е възложена със ЗВР № 900291/23.06.2009 г. по отношение установяването на задължения по ЗДДС (отм.) за данъчните периоди от 01.01.2004 г. до 31.05.2009 г. и на основание чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК давността е спряла да тече от датата на възлагане на ревизията. Чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК предвижда, че давността се спира до издаване на акта за установяване на публичното вземане, но не за повече от една година. В случая едногодишният срок изтича на 23.06.2010 г., а РА е издаден на 14.12.2009 г., т. е. в рамките на едногодишния срок. На основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК с издаването на РА давността се прекъсва и започва да тече нов срок. Задълженията са установени преди да изтече новия петгодишен срок и абсолютният 10-годишен давностен срок.

2. Начислени са лихви за невнесени авансови вноски за корпоративен данък за 2003 г. - 67,12 лв. и 2004 г. - 2 412,25 лв.

Съгласно чл. 53, ал. 1 от ЗКПО (отм., в сила за периода) корпоративният данък за съответната година се внася в срок до 31 март следващата календарна година, след като се приспадат сумите на платените авансови вноски.

Съгласно материалноправната разпоредба на чл. 140, ал. 1 от ДПК (отм.), публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, смятано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Понеже не е предвидено изрично обратно действие на нормите на чл. 109 и чл. 171 от ДОПК, началото на давностния срок и изтичането му се определят от действащата по време на възникването на процесното вземане законова разпоредба, а именно тази на чл. 22 от Закона за данъчното производство (отм.). Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК давността спира, когато е започнало производство по установяване на публично вземане - до издаване на акта, но за не повече от 1 година. За календарната 2003 г. корпоративният данък следва да се плати до 31.03.2004 г. Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК погасителната давност започва да тече от 01.01.2005 г. и изтича на 31.12.2009 г. В случая ревизионното производство е възложено със ЗВР на 23.06.2009 г., преди да изтече петгодишният давностен срок. С издаването на ЗВР срокът на основание чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК е спрял да тече, а с издаването на РА на основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК срокът е прекъснат.

За начислените лихви за невнесени авансови вноски за 2004 г. в размер на 2 412,25 лв. погасителната давност започва да тече от 01.01.2006 г. и изтича на 31.12.2010 г. С издаването на ЗВР срокът на основание чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК е спрял да тече, а с издаването на РА на основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК срокът е прекъснат.

3. По ЗОДФЛ (отм.):

3.1. Начислени са лихви върху начислен, но невнесен данък по чл. 36 от ЗОДФЛ (отм.) за 2004 г. в размер на 222,97 лв.

Съгласно материалноправната разпоредба на чл. 140, ал. 1 от ДПК (отм.), публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, смятано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Понеже не е предвидено изрично обратно действие на нормите на чл. 109 и чл. 171 от ДОПК, началото на давностния срок и изтичането му се определят от действащата по време на възникването на процесното вземане законова разпоредба, а именно тази на чл. 22 от Закона за данъчното производство (отм.). Погасителната давност е започнала да тече от 01.01.2006 г. и изтича на 31.12.2011 г. Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК давността спира, когато е започнало производство по установяване на публично вземане - до издаване на акта, но за не повече от 1 година. Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК погасителната давност започва да тече от 01.01.2005 г. и изтича на 31.12.2009 г. В случая ревизионното производство е възложено със ЗВР на 23.06.2009 г., преди да изтече петгодишният давностен срок.

3.2. Начислени са лихви върху начислен и невнесен данък по чл. 38, ал. 1 от ЗОДФЛ за 2003 г. - 4 307,00 и за 2004 г. - 5 926,62 лв. и допълнително данък в размер на 395,25 лв. за 2004 г.

Данъкът по чл. 38, ал. 1 от ЗОДФЛ се удържа месечно от работодателя или възложителя и се внася по реда на чл. 50. Съгласно чл. 50 от ЗОДФЛ, данъкът за доходите по глави седма и шестнадесета се внася от работодателите и възложителите едновременно с тегленето или с банковия превод на сумите за заплати и/или други

възнаграждения от банковата сметка на работодателя/ възложителя, а за касови плащания - до 10-о число на следващия месец.

Действително данъка по чл. 38 ал. 1 се заплаща ежемесечно и се удържа съгласно ал. 2 от същия текст ежемесечно от работодателя, но съгласно ал. 4 на същата разпоредба основният работодател преизчислява окончателно данъка върху доходите по глава седма на годишна база до 31 януари на следващата данъчна г., независимо дали лицето работи или не по други трудови договори. П. това положение давностният срок по отношение на начислени са лихви върху начислен и невнесен данък по чл. 38, ал. 1 от ЗОДФЛ за 2003 г.- 4 307,00 лв. е започнал да тече от 01.01.2005 г. и изтича на 31.12.2009 г. В случая ревизионното производство е възложено със ЗВР на 23.06.2009 г., преди да изтече петгодишният давностен срок.

По отношение на начислени лихви върху начислен и невнесен данък по чл. 38, ал. 1 от ЗОДФЛ за 2004 г. - 5 926,62 лв. и допълнително данък в размер на 395,25 лв. за 2004 г. давностният срок е започнал да тече от 01.01.2006 г. и изтича на 31.12.2010 г. В случая ревизионното производство е възложено със ЗВР на 23.06.2009 г., преди да изтече петгодишният давностен срок.

4. По отношение на начислени за 2004 г., но невнесени осигурителни вноски за ДОО в размер на 7 589,73 лв. и лихви в размер на 10 041,94 лв., ДЗПО в размер на 63,31 лв. и лихва 84,13 лв. и ЗО в размер на 1 246,70 лв. и лихва в размер на 894,38 лв.:

4.1. По отношение на начислени за 2004 г., но невнесени осигурителни вноски за ДОО в размер на 7 589,73 лв. и лихви в размер на 10 041,94 лв. Размерът и сроковете за внасяне са уредени в Кодекса за социално осигуряване (КСО). С РА са определени задължения за довносяне за 2004 г. за осигурителни вноски за ДОО в размер на 7 589,73 лв. КСО съдържа изрични разпоредби досежно давността, спирането и прекъсването ѝ, поради което е приложим, въпреки наличието на уредба и в ДПК (отм.), тъй като специалният закон дерогира общия. Поради това чл. 141, ал. 1 и ал. 2 от ДПК (отм.) и чл. 172, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК се прилагат субсидиарно, доколкото липсва съответната уредба в КСО. За периода 2004 г. погасителната давност за вземанията за осигурителни вноски за фондовете на ДОО е уредена с разпоредбата на чл. 115 от Кодекса за задължителното обществено осигуряване (КЗЗО), с ДВ, бр. 67 от 2003 г. заглавието е изменено в Кодекс за социалното осигуряване (КСО), съгласно която вземанията за невнесени осигурителни вноски и лихвите върху тях се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок. Срокът започва да тече от момента, в който осигурителните вноски са станали изискуеми. За вноските за сметка на работодателя и за сметка на наетите П. него лица по трудови правоотношения, това е денят на изплащане на дължимото възнаграждение или на част от него (чл. 7, ал. 1 и 2 от КСО), а за вноските за самоосигуряващи се лица, е 10-то число на месеца, следващ този, за който се дължат (чл. 7, ал. 3 от КСО). Между страните не се спори, че давностният срок за задължението за м. 01.2004 г., дължимо до 10.02.2004 г. изтича на 10.02.2009 г., като предвид изрично заявеното искане за прилагане на института на давността, към 11.02.2009 г. следва да се счита за погасено. Аналогично следва да се приеме, че са погасени задълженията за м. 02, 03, 04 и 05.2004 г. Задълженията за лихви са акцесорни и следователно също са погасени по давност. Задълженията за ДОО и лихвите за невнесени задължителни осигурителни вноски, дължими за периода от 01.06.2004 г. до 31.12.2004 г. не са погасени по давност, с оглед наличие на обстоятелства, спиращи изтичането на давностния срок, поради което направеното от жалбоподателя възражение в тази си част е неоснователно.

4.2. По отношение на начислени за 2004 г., но невнесени осигурителни вноски за ЗО в размер на 1 246,70 лв. и лихва в размер на 894,38 лв.

Задължението за внасяне на здравноосигурителни вноски, размерът и сроковете за внасяне са уредени в Закона за здравното осигуряване (ЗЗО). Съгласно чл. 40, ал. 1, работодателят или ведомството внасят вноските едновременно с изплащане на възнаграждението. Съгласно чл. 39 от ЗЗО, всички лица, които по този закон имат задължението да внасят осигурителни вноски, са длъжни от възникване на основанието за здравно осигуряване ежемесечно да представят данни за осигурените лица в ТП на НОИ с декларации по образец. На основание чл. 41, ал. 2 от ЗЗО здравноосигурителните вноски се правят по сметки за набиране на здравноосигурителни вноски в териториалните поделения на НОИ, но титуляр на вземането е Националната здравноосигурителна каса (НЗОК). Поради това за тези вноски не са приложими разпоредбите на КСО. Тъй като ЗЗО не съдържа текстове, уреждащи продължителността, спирането и прекъсването на давността, уредбата следва да се търси в общите разпоредби на чл. 140 и чл. 141 от ДПК (отм.), съответно чл. 172, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК за периода след 01.01.2006 г.

От горното следва, че давностният срок за здравноосигурителни вноски, дължими за периода 01.01.2004 г.-31.12.2004 г. е започнал да тече от 01.01.2005 г. и изтича на 31.12.2009 г. В случая ревизионното производство е възложено със ЗВР на 23.06.2009 г., преди да изтече петгодишният давностен срок.

4.3. По отношение на начислени за 2004 г., но невнесени осигурителни вноски за ДЗПО в размер на 63,31 лв. и лихва 84,13 лв. Съдът не споделя доводите на решаващия орган, че по отношение на вноските за ДЗПО за 2004 г. са приложими разпоредбите на чл. 140, ал. 1 и ал. 2 и чл. 141, ал. 1 и ал. 2 от ДПК (отм.). По арг. от чл. 159, ал. 1, 2 и 3 от КСО в редакцията му, действала през процесния период, осигурителните вноски за пенсионните фондове се събират от Националния осигурителен институт и се превеждат в специализирана сметка за задължително допълнително пенсионно осигуряване на Националния осигурителен институт, а от пенсионните фондове само се управляват. КСО съдържа изрични разпоредби досежно давността, спирането и прекъсването ѝ, поради което е приложим, въпреки наличието на уредба и в ДПК (отм.), тъй като специалният закон дерогира общия. Поради това чл. 141, ал. 1 и ал. 2 от ДПК (отм.) и чл. 172, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК се прилагат субсидиарно, доколкото липсва съответната уредба в КСО. Видно от РД предмет на спора са главница в размер на 63,31 лв. и съответните лихви за просрочие за м. 06, 07, 10, 11 и 12.2004 г. Давността за м. 06.2004 г. изтича на 10.07.2009 г. и така за всеки от останалите месеци на 10-то число на следващия месец. Предвид издадената ЗВР № 900291 от 23.06.2009 г. и последващите действия по издаване на ревизионен акт и на основание чл. 172, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от ДОПК, давността по отношение на вземания за ДЗПО за 2004 г. следва да се счита, че не е изтекла към момента на възлагането на ревизията – давностният срок е спрял да тече на датата на издаване на ЗВР и е прекъснат на датата на издаване на РА. Възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно.

П. служебно извършената проверка относно изпълнението на материалноправните предпоставки за възникване на установените задължения с РА в обжалваната му част съдът констатира следното:

1. Относно определените по реда на ЗДДС задължения:

В хода на ревизията е установено, че за данъчни периоди м. 06.2004 г., м. 09.2004 г. и м. 10.2004 г. кооперацията е получила по банков път субсидии от Агенцията по

разплащанията на 10.06.2004 г. в размер на 2 330,12 лв., на 02.09.2004 г. в размер на 3 524,45 лв. и на 22.10.2004 г. в размер на 1 999,55 лв. по молби за произведено и реализирано количество мляко. На основание чл. 29, ал. 1, т. 2 от ЗДДС (отм.) данъчната основа на доставките се увеличава с всички получени и усвоени от доставчика финансираня (субсидии), пряко свързани с доставката. Органът по приходите е начислил законосъобразно ДДС в размер общо на 1 098,47 лв. на основание чл. 55 от ЗДДС (отм.). Съгласно чл. 20, т. 6 от ЗДДС, „финансираня (субсидии), пряко свързани с доставка/и" са безвъзмездно получените средства от бюджета или от други лица, които са пряко доплащане до себестойността на доставяната от получателя на финансирането (субсидията) стока или услуга на трети лица. На основание чл. 29, ал. 1, т. 2 от ЗДДС данъчната основа на доставката на стока или услуга се увеличава с „всички получени и усвоени от доставчика финансираня (субсидии), пряко свързани с доставка/и подлежат на облагане с ДДС.

2. Относно определените по реда на ЗКПО (отм.) задължения:

За 2003 г. и 2004 г. на основание чл. 56, ал. 1 от ЗКПО (отм.) кооперацията е следвало да прави месечни авансови вноски за корпоративен данък на основата на 1/12 част от облагаемата печалба, декларирана за предходната година коригирана с коефициент, утвърден със Закона за държавния бюджет на Република Б за съответната година. Ревизиращия екип е изчислил лихви в размер на 67,62 лв. за 2003 г. и 2 412,25 лв. за 2004 г.

Жалбоподателят не оспорва основаниято за начисляване и размера на лихвите с РА, не представя доказателства за платени авансови вноски, поради което лихвите са начислени законосъобразно.

3. Относно определените по ЗОДФЛ (отм.) задължения:

3.1. Относно начислени лихви за данък по чл. 36, ал. 3 от ЗОДФЛ (отм.) - за 2004 г. върху изплатени доходи, различни от доходи от трудови правоотношения, кооперацията е удържала данък, но не е внесен 313,86 лв. на основание чл. 50, ал. 2 от ЗОДФЛ за невнесения в срок данък е начислена лихва в размер на 222,97 лв.

3.2. За данък по чл. 38 от ЗОДФЛ /отм./ за 2003 г. и 2004 г. са начислени лихви за невнесения в срок данък и са начислени лихви в размер на 4 307,29 лв. за 2003 г. и 5 926,62 лв. за 2004 г. допълнително е начислен данък в размер на 395,25 лв.

Жалбоподателят не оспорва основаниято за начисляване и размера на лихвите с РА, не представя доказателства за платен данък в срок, поради което лихвите са начислени законосъобразно.

4. Жалбоподателят не оспорва основаниято за начисляване и размера на лихвите с РА относно задълженията за вноски по КСО и ЗЗО, не представя доказателства за платени осигуровки в срок, поради РА е законосъобразен в посочената част с изключение на периода, за който бяха изложени по-горе мотиви за погасяване на задълженията по давност.

В заключение съдът приема жалбата за основателна в частта на установените задължения за осигурителни вноски за ДОО за м. 01, 02, 03, 04 и 05.2004 г. поради погасяването им по давност. Предвид акцесорния характер на начислените лихви, жалбата е основателна и в частта на начислените лихви върху осигурителните вноски за ДОО за м. 01, 02, 03, 04 и 05.2004 г. Трайна е съдебната практика, че чл. 128, ал. 1, изр. 2 от ДОПК не съставлява основание за възлагане на ревизия след изтичане на давностния срок за погасяване на задължението. РА следва да бъде отменен в частта относно установените задължения за осигурителни вноски за ДОО за м. 01, 02, 03, 04 и

05.2004 г. и начислените лихви за просрочие и в частта на извършеното прихващане на установените задължения за осигурителни вноски за ДОО за м. 01, 02, 03, 04 и 05.2004 г. с подлежащ на възстановяване ДДС.

Въпросът относно лихвите върху подлежащия на възстановяване ДДС е извън предмета на спора. В случай, че ДЗЛ счита, че му се дължат лихви върху подлежащия на възстановяване ДДС, то същото разполага с възможността да направи писмено искане за това по реда чл. 129 и сл. от ДОПК.

П. проверка на основателността на исканията за присъждане на разноски, съдът констатира, че жалбоподателят е представил доказателства за платена държавна такса в размер от 50 лв., платено адвокатско възнаграждение в размер от 2 000 лв. за двама адвокати (предвид разпоредбата на чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК П. изчисляване на сумата за разноските следва да бъде взета предвид само сумата от 1 000 лв. платено адвокатско възнаграждение) и 250 платено възнаграждение за вещо лице. Съразмерно уважената част от жалбата жалбоподателят има право на разноски в размер на 67,22 лв. Съразмерно отхвърлената част на жалбата ответникът има право на разноски в размер на 1 131,26 лв.

След прилагане на компенсация в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 1 064,04 (хиляда шестдесет и четири лева и 4 ст.) лв.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК Административен съд С.-град, I отд., 17-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № 2300-900325/14.12.2009 г., издаден от орган по приходите П. ТД на Н. С.-област, потвърден с Решение № 1069/23.07.2010 г. на директора на Д. „-Г. С. П. ЦУ на Н., относно установените задължения за осигурителни вноски за ДОО за м. 01, 02, 03, 04 и 05.2004 г. и начислените лихви за просрочие и в частта на извършеното прихващане на установените задължения за осигурителни вноски за ДОО за м. 01, 02, 03, 04 и 05.2004 г. с подлежащ на възстановяване ДДС.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Земеделска кооперация „Е” със седалище и адрес на управление Г. Б. срещу Ревизионен акт (РА) № 2300-900325/14.12.2009 г., издаден от орган по приходите П. ТД на Н. С.-област, потвърден с Решение № 1069/23.07.2010 г. на директора на Д. „-Г. С. П. ЦУ на Н., в останалата част.

ОСЪЖДА Земеделска кооперация „Е” със седалище и адрес на управление Г. Б., У. „Севаст О.” № 4 да заплати в полза на Д. „Обжалване и управление на изпълнението”-С. П. ЦУ на Н. разноските по водене на делото в размер на 1 064,04 (хиляда шестдесет и четири лева и 4 ст.) лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р Б в 14-дневен срок от получаване на съобщенията от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: